

امید

سیروس بینا

به فرزندان برومند جنبش دانشگاه

و آغاز من، نبوده هیچ
در انعقاد تصادف تولد من .
من در آلت خاک سرشتم،
من در سرشت خاک عجینم . -
و با نگاه یقین به ساعت امروز
می شتابی تو، این چنین
به ساحت فردا ...

ژوئن ۲۰۰۱

تو خود که از تبار عشقی و شوری
چوب «قطار فقه» را *
همواره در عبور «کلام بکر» شاعر محبوب
خورده ای!
و تو خود کنون که ملاک مهربانی خاکی
با صمیمیت آن کس که سرود:
- «آب را گل نکنید»⁺

چه سخنها داری
- چه سخنها دارم -
«آب را گل نکنیم!»
آب خود نیز به خون می نگرد؛
آب را گل نکنیم!
چشمه روشن خون را چه کنیم؟
و تو می شکوفی
در باوری که در جبین زمان موج می زند
و فریاد می زنی:
«نفرین بر اعتدال کلامی
که نشکند، به موسم فریاد!»
و اعلام می کنی:
«پایان من
به قطع ریشه من نیست

من ایستاده ام
در اصابت رگبار زندگی
گل چهره در فلق،
من ایستاده ام
و در هر پگاه
سر می زنم چو شعله امید از طرب
و در هر پسین
پا می کشم به دشت جاری خورشید در شفق .
تو ایستاده ای
خونین و خرم و خجسته و خندان
بر شانه های خمیده دوران
در توالی تیربار لحن امرانه: «آتش!»

و ما همچنان
در شکوه شکوفیدن
از پذیرش پایان
سر باز می زنیم .

من می دَوم چو خشم
در سیل سرد خوابهای زمستانی
تو می دوی چو شوق
در شعله نگاه شقایق تا بستان
و بیچک رونده امید
پوشانده جانب دیوار مرگ را
در جوار حافظه مشبک ایام .

* «من قطاری دیدم، روشنایی می برد / من قطاری
دیدم، فقه می برد و چه سنگین می رفت»، صدای پای آب،
سهراب سپهری .

⁺ شعر آب، سهراب سپهری